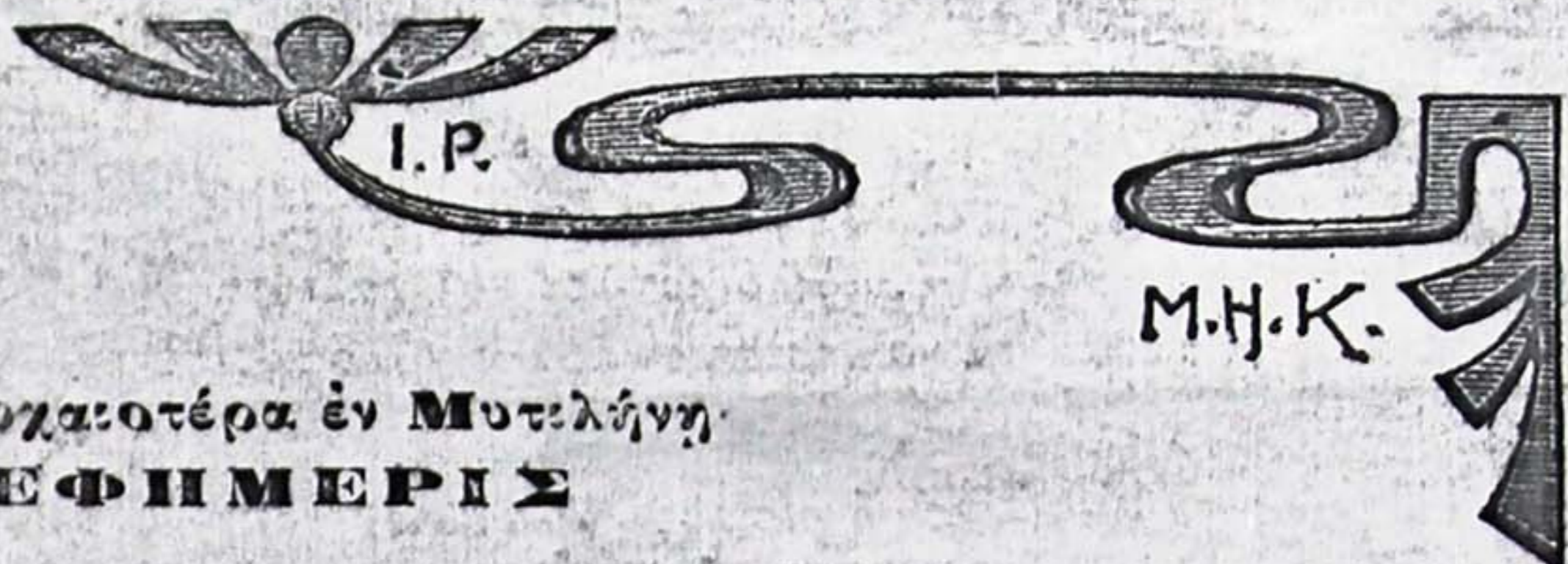

112

19...

ΜΥΤΙΛΗΝΙΟΣ

Ἡ ἀρχαιότερα ἐν Μυτιλήνῃ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Διευθυντῆς Ἰδιοκτῆτης Θ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Διαχειριστῆς Γ. Π. ΖΕΪΒΕΚΗΣ

Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜῆ
ΜΟΝΟΝ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὴν πόλιν Μυτιλήνῃν γρ.	25
„ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου „	30
„ τὸ Κράτος „	40
„ ἐξωτερικὸν φε γρ.	10

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς εἶναι ἐντυπος, φέρει δὲ τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τοῦ Διευθυντοῦ ἢ τοῦ Διαχειριστοῦ.

Ποικίλα καὶ σπουδαία
καὶ παλαιὰ καὶ νέα.

Μ. Χατὰν ἔγλεῦ Χατάνη
καθάλα μάνι μάνι
στὸ μαῦρο του γαιδοῦρι
μὲ τὸ γλυκὸ τσιβοῦρι
πᾶμε στὴν Πόλῃ ἄντάμα
καὶ τὸ καινούργιο θᾶμα
νά δοῦμε, ν' ἀπορήτῳμε
καὶ νὰ τὸ τραγουδήτῳμε.

Χ. Ποιὸ θάμα, βρέ μουλάρι;
Μ. Πῶγεινε στὸ Φανάρι
κί' αὐτοστιγμὲι καὶ μονομιᾶς
τῶμαθ' ὁ κόσμος κί' ὁ ντουμιᾶς
καὶ γένηκε παντοῦ γνωστὸ
κ' ἐσὺ μονάχα, βρῶμα,
δὲν τῶμαθες ἀκόμα,
γιατ' εἶσαι κούγιαβλο σωστό,

Ὅλος ὁ κόσμος βόηξε πού φεύγει ὁ Πατριάρχης
ἀκόμα κί' ὁ Ὑάλεμος ὁ ἀρχιεπισκόπος
πού ὡσπερ Ἰχθὺς χώνεται στὰς συζητήσεις πάντα
κί' ὅταν μιλήσῃ στὸ θέατρο σὲ δίνει ἀλαμπάντα.

Ὁ κόσμος ὅλος βόηξε πού ὁ Γέρος παραντεῖται
καὶ τὲ σαλόνια κ' Ἐκκλησιῆς τὸ πρᾶγμα συζητεῖται,
κ' οἱ γέροι κ' οἱ μετόχοποι καὶ τὰ παιδιά κ' οἱ νέοι
καθεὶς μὲ τὴν ἀράδα του κί' ἀπὸ μιᾶ γνώμη λέει.

Χ. Κ' ἐτὺ, καλῶς κατάλαβα, θέλεις τὴ γνώμη σου νὰ
[πῆς
ἀρ' ὑψηλῆς περιωπῆς.

Μ. Σὲ τέτοιες ὥρες ὁ καθεὶς τροβάλλει ὡς πατριώτης
Καὶ τὴν κοιλιά του μιὰ χαρὰ ἀφοῦ γεμίση ἔν πρώτοις,
καθῆκον μέγα θεωρεῖ νὰ κουρδιστῆ, νὰ βήξῃ
καὶ μ' ἕνα κλαστικὸν β α ῥ α ῖ τὴ λύπη του νὰ δείξῃ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἔμπρὸς κ' ἐμεῖς
ἔμπρὸς στὴν Πόλῃ μεθ' ὀρμῆς,
πᾶμε, Χατάνη μου μπεμπέ,
νά φᾶμε σκόρδο καὶ σκεμπέ,
νά πιοῦμε μπρούσιχο κρασί,
κί' ἀπὲ νὰ κάτσουμε καρσι
νά πῶ ἐγὼ νὰ πῆς κ' ἐσὺ.

Χ. Ὑπέθεσε πὼς πήγαμε,
Μαρούλη πάτατράκα,
καὶ κάτσ' ἐκεῖ κ' ἐξήγα με
τὴ γνώμη σου τὴ βλάκα.

Μ. Ψάλλε, ω Μοῦσα μου στραβή, μὲ γκάιντα καὶ μὲ ντέ-

τά τρόπαια τῶν Ἀρχηγῶν, ὅτους τὸ Γένος πρέφει
καὶ σὲ παλάτια ὀλόγρυστα τοὺς ἔβαλε κ' εἰς θρόνους
μ' ἀγαχτισμένους αἵματα σ' ἀρχαιοτέρους χρόνους.

Ἄντε, ταγοί μοι, νὰ σὰς δῶ, νὰ μὴ σὰς πιάτη μάτι,
ἐδῶ χρειάζεται καυγᾶς καὶ πείσμα καὶ γινᾶτι.
Τραβάτε ὡς πέρα τὸ σκρινὶ μὲ Ταμερλάνου μένος
ὡς πού νὰ πάσῃ ὁ διάβολος τὸ τῶν Ῥωμαίων γένος.

Τὸ γένος τὸ Βασιλικὸν βασιλικὸ φουτῆει
καὶ βασιλῆδες μύριτε καὶ οὐκίανει βασιλοτρῆτες
κ' ἐμπρός του στέκει ἐννεὸς ὁ κόσμος καὶ χαζεύει
κ' ἀνοίγει στομα σὰ γαμπρός πού ἔφαγε χυλόπητες.

Τὸ γένος τὸ Βασιλικὸν ὁ κόσμος καμαρώνει
κ' ἀπ' τῆ Γαλλία ὁ Χιλμῆς τῆς δόξης του κηρύττει
κ' ἀπ' τὸ τραπέζι τοῦ Πιτῶν τοῦ στέλνει μακαρόνι
καὶ πίνει στῆν ὑγεία του Βορδῶ καὶ Καμπανίτη.

Ὡ Σέρβε Πέτρε Πέτροβιτς, μὴ στέλνῃς τὸν Τρετκάγια,
νύφες γιὰ τὰ παιδάκια σου νὰ εὐρῆ στῆν Ἀμερικῆ.
στεῖλ τον σ' ἐμᾶς πού ἔχουμε τοὺς κόμπους καὶ τὰ μάγια
τοῦ γένους τοῦ Ῥωμαϊκοῦ καὶ εἴμεθα Βασιλικοί.

Τραβάτε τὸ σκρινὶ, ταγοί, νὰ μὴ σὰς πιάτη μάτι
καὶ στήστε τὰ κανόνια σας καὶ τῆ φωτιά ἀνάψτε.
καὶ μιά φορὰ πού τῆς Βουλῆς μᾶς κάψαν τὸ παλάτι,
μπρός! τὰ Πατριαρχεῖα μας κ' ἐσεῖς στὸ πνεῦμα κάψτε.

Κάψτε τὰ Πατριαρχεῖα,
νὰ γλυτώσουμε, τ' ἀδρέφια,
καὶ μὲ γλέντι κ' εὐθυμία
νὰ κουρντίσωμε πετρώφια,
κάθε ἐννοια καὶ χαβέσι
νὰ τὰ βάλουμε στὸ σάκο
νὰ στραβώσουμε τὸ φέσι
καὶ νὰ πιοῦμ' ἀπ' ἕνα ράκο.

Χ. Γεῖά σου, γεῖά σου, Μαρουλῆ μου,
εἶται μέτα στῆ ψυχὴ μου,
ἄς καοῦν ἄς γένουν σκόνη
καλυμαύκη καὶ Βουλῆ
καὶ τ' αὐτί μου δὲν ἰδρώνει
ἀπ' αὐτὰ πολὺ πολὺ.

Μ. Εἶται ὁμως κολοκύθι.....

Χ. Εἶται ἀνάλατο ροβίθι.....

Μ. Εἶται ἄβραστο φατοῦλι.....

Χ. Εἶται ἀγλυκο μαροῦλι.....

Μ. Ἄρπαξε, λοιπόν, παλιάτσο,
ἐν' ἀλατισμένο μπάτσο.

Ὁ καπετὰν Μπαρούτης

(Παραμῦθι γιὰ τὰ παιδιὰ)

Μιά φορὰ κ' ἕνα καιρὸ ἦσαν ἕνας ἄνθρωπος.
Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦσαν καλὸς καὶ θεοφοβούμενος.
Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, πού λέτε, ἤρε μιά μέρα ἕνα
πούρο, καὶ μέτα στὸ πούρο θυόμιτη δράμια μπαροῦτι καὶ
εἶπε.

Ἄ! τὸ τσάκωτα!..... μ' ἀγαπᾶ ὁ Θεὸς, μ' ἀγαπᾶ,
γιατ' εἶμαι θεοφοβούμενος .....

Πετᾶ ὁ καλὸς σου τὸ πούρο, παίρνει τὸ μπαροῦτι,
γιομίζει τὸ τουρέκι του καὶ βγαίνει στὸ κυνήγι.

Ἔχουν μάλιστα νὰ ποῦνε ὅτι κρέμασε πίσω κ' ἕνα δίχτυ
γιὰ τὰ πουλιὰ πού θὰ ψάρευε.

Τώρα πόσα πουλιὰ πιάστηκαν στὸ δίχτυ, αὐτὸ δὲν
τὸ ξέρω. Ξέρω μόνο πὼς ὅσα πουλιὰ ἀντίκρυζε, ἦσαν ἀδύ-
νατο νὰ τὰ πλητιάσῃ, γιατί τὰ φευγάτιζε ἢ μυρωδιά τοῦ
πούρου πού σκορποῦσε τὸ μπαροῦτι.

Ὁ καλὸς καὶ θεοφοβούμενος ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ
ἀπελπίζεται.

Γύριτε λιγάκι ἀκόμα ἐδῶ κ' ἐκεῖ μέτ' στὰ δάτη
καὶ τὰ ρουμάνια, μὰ τοῦ κάκου. Οὔτε σκορπιὸ δὲν κα-
τῶρθωτε νὰ σιμώσῃ.

Ἀπεφάτιτε τέλος νὰ ἐπιστρέψῃ, εὐχαριστημένος
ὅτι, ἀν δὲν ἐπιασε τὸ μπαροῦτι του, ἐπιασε τὸ δίχτυ
του.

Ἐξαφνα ἀκούει ἕνα θόρυβο ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι
του. - πάτα - πάτα - πάτ!... Γυρίζει νὰ δῆ... τι νὰ δῆ..
Ἕνα πουλὶ διάβηκε ἀπ' ἐπάνω του καὶ τὸν κουτσούλισε.
Κατεβάξει τὸ τουρέκι του ἀμέτως. Σημαδεύει Ἐν δύο,
τρία, μπάμ!...

Μὰ πού μπάμ! τὸ μπαροῦτι δὲν πῆρε φωτιά.

— Κατάρρα!.. εἶπε, καὶ χτύπησε τὸ τουρέκι του κάτω
Τότε ὦ τοῦ θαύματος! κάτι πολὺ παράξενο συνέ-
βη.

Μέτ' ἀπὸ τῆ μπούνα τοῦ τουρεκιοῦ ξεπρόβαλε ἕνα
κεφάλι, δυὸ χέρια, ἔπειτα δυὸ ποδάρια καὶ τέλος πηδᾶ ἕ-
νας ὀλάκαιρος ζωντανὸς ἄνθρωπάκος, χοντρός χοντρός, μὲ
στήθος, μὲ κασκέτον γυαλιὰ, μπερτα κ' ἕνα πούρο στὸ χέρι.

Ὁ καλὸς καὶ θεοφοβούμενος ἄνθρωπος σταυροκο-
πήθηκε.

— Ἡμαρτον Παναγία μου ..... Κύριε τῶν Δυνά-
μεων.... Ἄσμα ἄσμάτων.

— Βρὲ τί ἄσμα ἄσμάτων. Τί βλαττιμᾶς; Κάτσε νὰ
τὰ ποῦμε.

— Ἐπὺ, μὸν σέρ, μπαροῦτιλες μυρίζεις

— Κάτσε, σοῦ εἶπα.

— Κάθιτα.

— Πᾶρε ἕνα πούρο.

— Δὲν πίνω πούρα' μ' ἄρισε κατάρρα ὁ παποῦς μου

— Ἐγὼ, μωρέ, εἶμαι ὁ Καπετὰν Μπαρούτης, ὁ ἱπ-
πότης τῆς ἐλεεινῆς μορφῆς.

— Ἐχω εὐχαρίστηση.

Ἔπεται συνέχεια

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΥΤΙ Ο TEMPORA Ο MORES

Ω, τί καιρούς πού φθάσαμε, ω τέμπορα, ω μόρες!
κ' έρχονται και διαβαίνουνε κακές ψυχρές οι ώρες!
κ' ένω όλοι καλύτεροι έπρεπε να γινώμεθα
δημιουργούμε πράγματα και άλληλοτρογγόμεθα.
Ω, τί καιροί!.. λυσσιάζουνε χειμώνα οι σκύλοι όλοι
και στέλνουν πολλούς άναυλα να γιατρευτούν στην Πόλη.
Μα λύτσαξαν και μερικοί ντζέντελμαν κορδωμένοι
κι άρχιταν να γαργίζουνε σά σκύλοι φρενιασμένοι
και βρίζουνε τά ιερά, και βρίζουν τή θρησκεία
ένω είναι κατάλληλοι για τά φρενοκομεία.
κ' ένόμισαν ότι μπορούν όταν παράδες έχουν
τά πάντα να ύβρίζουνε κ' ένω κ' εκεί να τρέχουν.
Ω! τί καιρούς πού φθάσαμε. ω τέμπορα, ω χρόνια!
πιεττηρίων έμβολα να παίρνουν για κανόνια,
να γίνωνται τυμβούλια, να γίνωνται τυτκέψεις
και να μ'ας λέν πώς έχουμε οπιθηροβούλους βλέψεις.
Ω χρόνια πού περάτατε, τ'ας ένθυμούμαι ακόμα
πού ότοι τώρα φωνάζουνε, τότε δεν είχαν στόμα.
γιατ' ή φτωγή ραχούλα των τ' ευρισκε τ' κορμα
κι 'ας ήτανε και πλούσιοι, χωμένοι μετ' τ' κορμα.
Μα τώρα με τ' κορμα των τον κόσμο φθερίζουνε
κι όλοι σαν τής βρωμόμυγες τής βρώμης τριγουρίζουνε.
Ω χρόνια πού μικρόβια δημοσιογραφίνης
κάθε κεφάλι σαφλατά γεμίζουν έξαπίνης
κι όλοι μας έγενήκαμε με μιάς τατυραγράφοι
και μερικά χαμίνια βρωμολιβελλογράφοι.
Και πρόβαλ' ως άνορθωτης κάθε πρώην κανάγια
μ'άλλα 'ν' τά μάτια του λαγού κι'άλλα τής κοκκουβά-
γιας.

Καλλικάντζαρος

Τη φιλτάτη μοι Μ.....α

Μαρτ, γλυκό μου ένομα, χαριτωμένο μπόι
πύχεις χάρι στο βάδισμα και περπατείς σαν τ'όι
έμαθα πως με ξέχατες και μ'άλλον προξενεύεται
και σε μικρό διάστημα, φιλτάτη, πως παντρεύεται.
Μα πρότεξε, αγάπη μου, όταν θα πάρης άντρα
νάν άνθρωπος από γενιά και κοπριά π'ό μάντρα.

Βρωμόμυγα

- Ποιος είνε εκείνος πού για να βγάλη του άλλου τ'ά μάτια διπλασιάζει τ'ας επιχειρήσεις του;
  - Πού φορσι τήν άλωπεκίη τόσο άδεξίως ώστε να φαίνεται ο . . . ;
  - Πού θελει να φαίνεται σοβαρός κ'έν τούτοις είνε ο γελοιωδέστερος όλων;
  - Πού άπειλει μίαν Μητρόπολιν;
  - Πού δημιουργει ζητήματα δια τ'ά όποια άλλοτε εχυνε κροκοδείλια δάκρυα;
  - Πού υπόσχεται « Θεού συναιρομένου » ειλικρίνειαν και ύστερα ενεργει όπως ο κάθε του είδους του;
- Είς τόν εύρόντα τόν Ανδρα θά δοθούν δύο βοτίλιες μπίρα Νέκτορ.

— Πού τρέχεις, βρε άδελφέ, έτσι γρήγορα;
— Μή μου μιλάς με διώξαν απ' τή Μητρόπολι
δια τήν έντιμον διαγωγή μου και τρέχω να σατυρίσω
το Δεσπότη.

— Ώρσε δέκα.

— Δεν τούς άρσε, λέει, ή κριτική του Τζίτζικα.
— Αί, και τί ήθελες; ο καυμένος έκαμε τ'ά δλέθρια
σφάλματα

α'. να μη είνε κλικατζής
και β'. δεν έφρόντισε να επαναλάβη τ'ά θερμά,
θερμότητα ευγε ή τούς θουρείους ύμνους κάποιου λυ-
ρικού ή τ'ά λιβανίσματα μερικων λεβέντηδων οι όποι-
σι άνερωθριάστως ήμπορούν να γονατίσουν μπροστα
σεμούμιες ως αν επρόκειτο δι' άριστουργήματα τέχνης.
Να είνε τουλάχιστον ειλικρινείς.

ΠΩΣ ΤΟ ΒΛΕΠΩ ΕΓΩ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

— Δοικόν ενιά! Μα πώς δεν αρχίζου; Να δείξωμεν πρέπει άδη-
μονταν. Τού κάκου, φίλε μου λέει κάποιος έπίσημος. γνωρίζουν ότι το
κοινόν μας δεν είνε και τόσο δύσκολον... πώς; Τέλος πάντων, άκούω
ένα άλλον, ίδου τό περιφημον θέατρον με τόν περιφημότερον θίασον
Είκοσι θεωρητα δηλ. είκοσι μικρά παχνάκια δυνάμενα να χρησι-
μεύσουν δια τό Ιππικόν. Τό θεωρειον των δημοσιογράφων κατάμεστον
μπιμπέδων. Προς τό βάθος μόνον ενας έξορτερο λαμβάνει σημειώσεις
ροζαλλίζων. Απεικον ή σκηνη δηλ. κατι δημοιον με τόν σταυλον τόν
όπολον μαριώδης θα ποδοπατοσσε ο Ιππος του Αιτίλα. Τό υπερών
σπαραξικαρδίως μωτόν (ή λέεις από τό λεξικόν των άστειών) από
Βαρόνους Τραπεζίτας Πόγκηπας. Τά θεωρητα από τοιγγάνους Η
πλατεία από παλιάτσους με τίτλον ύποψηφιότητος.

Τί αριθμό έχεις; Ουδόντα δηλ. άκριβώς έπισθεν ενός στύλου χρη-
σιμεύοντος ως άσπις εναντιον των άστραπών πού έντοξεύουν τ'ά μάτια
κάποιου ήθοποιοθ και των βροντιών πού έντοξεύει τό στόμα του. Δεν
προφθάνω να τελειώσω και — ω τής τραγικής αρωνας τής κ.
Βερώνης — πελωριώτατον καπέλλο τίθειαι άρειμανίως ένώπιόν μου.
Σκύβω να δω. Ω Ζεϋ και διάβολε μη άδοντάρα στο αριθμό 68.
Παράδοξος σύμπτωσης με τόν αριθμόν του καθίσματος μου.
Απελπισμένος δια τε τήν κυρία και τό καπέλλο ρεμβάζω. Και μοι
φαίνεται διανοιγόμενον, ως οι ουρανοί, και πνεϋμα κατάμαυρον εξ' αυ-
του φεύγον λέγει μοι: Ίδου αυτη ή κυρία δι' έμοθ τόν θησαυρόν του-
τον άπέκτησε Σϋ τί θέλεις; — Ψαλλίδα, ω πνεϋμα, και σοι χαρίζω
τήν κυρία — Είμαι τό πνεϋμα τής Χρωκατίας, του Δόλου και ε-
γίοτε τής Πορνείας κατασηνωμένον εν πολλοίς.

Η πρώτη πράξις άπειρώς θανμασία και τό κοινόν άπειρώς ευ-
χαριστήμιον έχειροκρότησε φρενητιωδώς ίσως από άβροφροσύνη τής
όποιας είμαι βέβαιος ότι δεν στερείται.

Κάποια κυρία φοβείται δια τό καπέλλο της δια τό όποιον έφιλο-
δόησε πτερά στρουθοκαμήλου. Έπρεπε κανείς να είναι Ζεϋς. Αν ήμουν
θα τήν μεταμόρφωνα εις βοην δια να εισέλθω εις τό θέατρον έποχού-
μετος αυτου. Τέλος πάντων πίκτει ή αυλαία. Ο καθεις τραβάει προς
τό κακιστήριον.

Εγώ με τό καπέλλο ανάποδα φορεμένο τούς μιμωμαι. Κάποι-
ος κύριος εσχε τήν κλωστήνην να μοι τό ύποδειξη. Τόν ηήχαρήτησα
άντι ενός σιγάρον. Είδα όμως μετά λήπης ότι φορούσε γυαλιά. Αν δε
φορούσε δεν θα μ'έβλεπε ίσως.

Είς τήν πρώτην σειράν τῶν καθισμάτων διακρίνω τόν καθηγητήν Μ. . . . νά παρακολουθῆ μὲ διδασκαλικήν ἀκριβείαν τήν παράστασιν κρατῶν ἐν ἀντίτυπον τῆς Μερόπης. Θά ἐκίρτησαν βέβαια ἀπὸ χαρὰ τὰ κόκκαλα τὰ λημονημένα τοῦ μακαρίτου Βερναρδάκη. Ὁ κ. Ὑάλεμος δικηγορεῖ ἀναλαμβάνει τήν ὑπεράσπισιν τοῦ Σκαρπία. Ἡ Τόσκα, λέει, εἶναι κακοῦργος. Βαθὺς ψυχολόγος, βλέπετε ὁ κ. Ὑάλεμος — Φάουστ Φάουστ.

* *

Ἡ φωνὴ αὐτῆ ἀπὸ κάποιον κύριον, νομίζω μπακίλην.
Ναί FAUST, ἀπαντᾷ κάποιος ἄλλος, οὗ τὴν ιδιότητα δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς.
Βέμπερ ἀντιτείνω ἐγὼ. — Μάλιστα, μάλιστα συμφωνεῖ ἕνας φίλος μου — Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ, ψελλίζω. — Τὸν κακὸ σας τὸν καιρὸ, ἐπαναλαμβάνει κάποιος παχύλαιμος δάσκαλος· εἶναι σερβικὴ μου εἰς τῶν Καρπαθίων κατὰ τὸ δικό μας. « Ἄγχε βρὰ Χαρουλάμπη μὲ ὄλιγας παραλαγὰς. Πῶς σὰς φαίνεται ὁ μο. ὄλ γος τῆς Μερόπης; — Ἀεροθεραπευτικὸς — Βέβαια, βέβαια γοητευτικὸς »

* *

Κάποιος νευρικός δὲν ἀνέχεται τὰ μακρὰ προανακρούσματα τῆς ὀρχήστρας. Εἶτε, λέει, ἱκανὰ νὰ φευγαίσουν ὅλους τοὺς ποντικούς. — Καί νὰ κοιμῶσιν τὸν κ. Π. κς τὸ θεωρεῖν του. Κάποιος SIO κ' εὐπροσίγορος καταλαμβάνει ἕνα κἀδισμα σφιδρός. Κύριε ῥέπορτερ, ἄν με ῥέπορτερ! Τοῦ κάκου ροχαλίζει. — Τί θέλετε; μ' ἐρωτᾷ κάποιος περιποιητικὸς.
— Ἦθελα νὰ μάθω ποῖος εἶναι ἐκεῖνος καὶ ὁ κύριος — Εὐκολὸν εἶναι Σατυρικός ποιητὴς καὶ δὲν ἀμφισβᾶλλω ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τοὺς ἀποπάτους ὄθεν ἀγρεύει ὕλην διὰ τὰ ποιήματά του
— Σίγα ἐπάσχοντε . . . τλάμινος Μοδ.αι !!!
Ἐξέτιςικας

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ γνωστοποιήσωμεν τοὺς πολυπληθεῖς ἡμῶν συνδρομητὰς ὅτι προσελάβομεν τακτικὸν συνεργάτην καὶ συνέταρον εἰς τὸ ἡμέτερον φύλλον τὸν κ. Γεώργιον Ζεῖδέκην τὸν κρυπτόμενον μέχρι σήμερον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Τζέτζικας. Περιττὸν κρίνοντες νὰ ἐξάρωμεν τὸν δεδοκιμασμένον κάλαμον αὐτοῦ, μετὰ θάρρους ὁμολογοῦμεν ὅτι ὁ «Μυτιληνιὸς» εἰσέρχεται εἰς νέον στάδιον καὶ ποιεῖ ἐν ἔτι βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς, σύμφωνα πάντοτε πρὸς τὸ ἀρχῆθεν διαγραφέν πρόγραμμα αὐτοῦ ὡς εἰσηγητοῦ τῆς ἀληθινῆς προόδου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι.

Ο Λ Ο Ι !!!
ΤΑΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΟΥ "ΜΥΤΙΑΗΝΙΟΥ,"

Ρεκλάμες εκκορπισμένες
καὶ φτηνοπληρωμένες

Ὁ χειμῶνας ἀγριεῖ καὶ ὄσο πάει καὶ μᾶς μπαίνει καὶ γυαλίζει κάθε μύτη σὰ μελιζάνα παγωμένη. Τὸ λοιπὸν μὴ συλλογίστε καὶ φροσᾶτε σὰν τῆς πόμπης μόνη δρόμο στοῦ Λαλέλη νὰ προμηθευθῆτε σόμπες. σόμπες φίνες, σόμπες τζάμπα, σόμπες νέων συστημάτων καὶ ὅσοι ἀμέσως δὲν προκίνοιν θὰ τραβοῦνε τὰ μαλιά των

Στὸ λαμπρὸν χρυσοχοεῖν Μιχαὴλ Σαραντινοῦ μπηττε, θαύματα νὰ δῆτε, πού νὰ χάστετε τὸ νοῦ. ὠρολόγια τεῦ τολῆου καὶ τῆς τσίπης ρωλογάνια ἰσημένια καὶ ἀπὸ νίκελ καὶ Περφέκτα καὶ χρυσὰ ἐξαπτέρυγα κ' εἰκόνες κ' ἔξοχα δαχτυλιδάκια καὶ ὅ,τι ἄλλο λαχταρεῖτε μὲ πολὺ μικρὰ ποσά. Γιὰ τὴν τέχνην του πρὸ πίντων ἔχει βγάλει, φίλοι, γάμι καὶ οὐρανοὺς μαζί μὲ τᾶπτερα στὰ δαχτυλιδάκια κίμει.

Μπριζοῦ Ἀεοκίη- Καμπούρη τὰ κρασιά τα μυρωδάτα κ' ἡ καλύτερη σαμπάνια δὲν ἀξίζει μιὰ πατάτα. Καὶ ἀκοῦτε πού σὰς λέγω, ἕνα ποτηράκι ἂν πιῆτε ἢ αὐσία δὲ θὰ γένη καὶ μ' αἰθέρα ἂν ξεπλυθῆτε.

Γιὰ τῆς κηδείας στέφανα καὶ στέφανα γιὸ γάμους, πούναι γιὰ νὰ στολλῶνε βασιλικὸς θαλάμου Κερὺ καὶ φίνα ἐπιπλα καὶ Γυαλικά τορμάρα, στοῦ Κρουστάλλ δη, βρὰ παιδιά, τορᾶτε μὲ λαχτύρα.

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΚΤΑΚΤΟΣ
ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ
Πωλοῦνται μηχανήματα καὶ ἐργαλεῖα ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς.